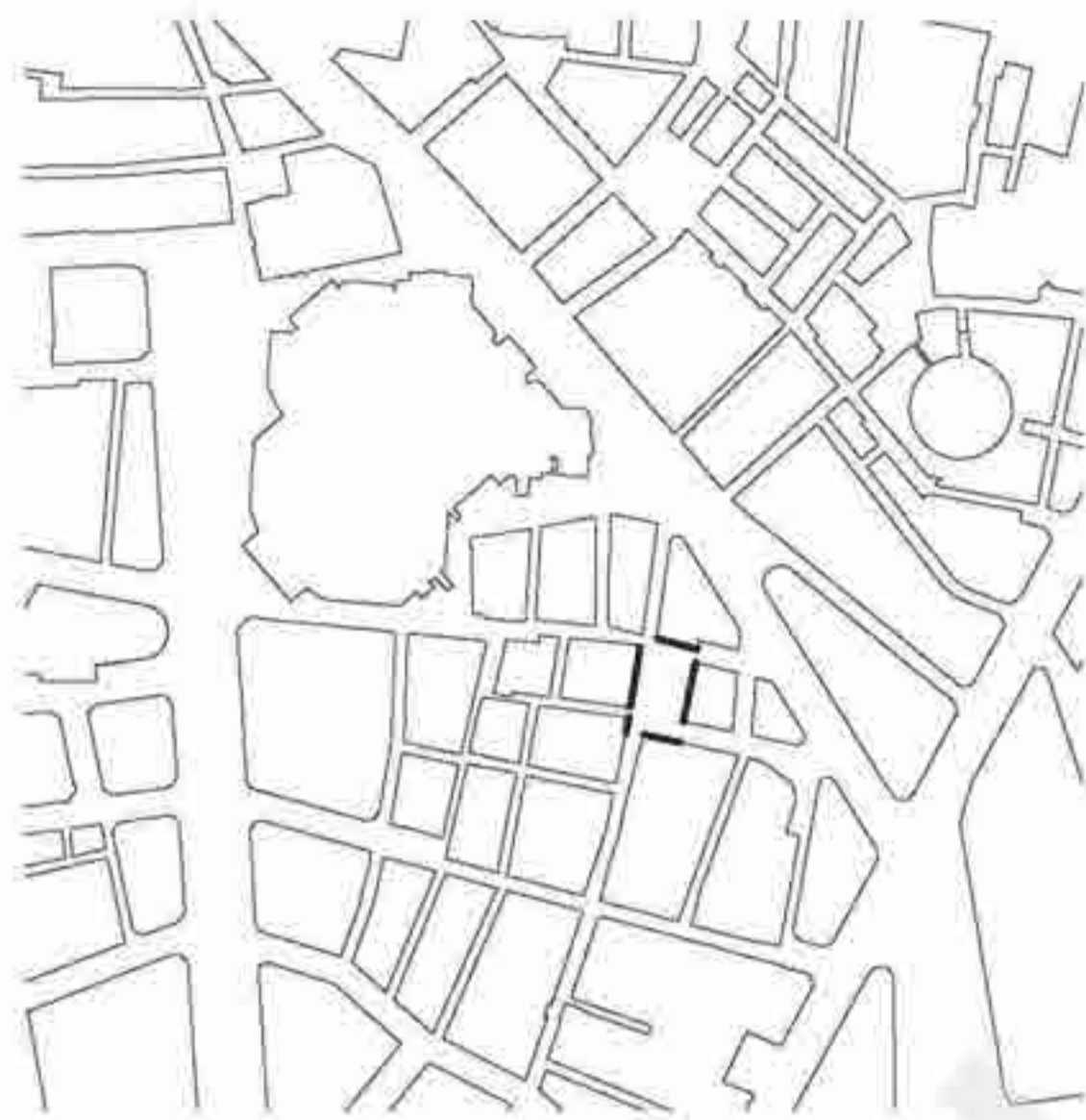

PLAÇA HISTÒRICA

Falla Plaça de la Mercé

“Una Plaça en una Falla”

Rafa Rivera

La plaça de la Mercé està ací tranquil·la, quieta, perfectament fitada, amb els seus carrers tangencials que porten i porten gent, amb els seus comerços de sempre i amb els nous, amb els veïns i els que simplement passen, amb els xiquets que juguen sobre el banc allargat de la mà del seu avi. Quasi pot veure's el Mercat Central.

Però, de sobte, la festa toca a la seua porta i, sense esperar cap resposta, comença a mesurar, a dibuixar, a fer fotos, a omplir les seues entranyes d'artefactes. La plaça tremola, la festa somriu.

Perquè no és una festa, no és música i algaravia; no és color i soroll; no és art i foc. És tot junt.

I quan va arribant l'anomenat monument, la plaça es sorprén, perquè ocorre una cosa inesperada, la falla li pregunta i segons va desenvolupant-se la conversa, va creixent una bastida a imatge i semblança, va omplint-se el buit amb un altre buit, i els personatges, dones dansarines, ocupen l'espai. És una Falla transparent enamorada de la Plaça que li dona recer,

La conversa segueix, quan arriba el color i la quietud del moviment, l'altura i l'ortogonalitat, l'escenografia i el laberint. La plaça es tranquil·litza perquè comença a veure's en l'espill de la falla, i la falla li atorga el protagonisme de sempre perquè està en el centre dels afectes i de la dansa.

Danseu, danseu, crida la plaça, si no estem perduts.
Després, de la mà, reben a les gents, a les mirades incrèdules, a aquells que admiren la composició i els que la critiquen perquè no l'entenen.

Això no és una falla, diuen alguns.

La resposta és que no, que no és una falla. És una falla muntada en una plaça, feta plaça, acompanyada d'una plaça. Una Plaça en una Falla.

Després arriba el foc i tot torna a l'origen. I la plaça pregunta: quan tornaràs?

Laberint dels afectes Falla Plaça de la Mercé 2013

Autora:
Anna Ruiz

Col·laboracions:
Giovanni Nardin

Anna Ruiz

"Dançeu, dançeu, si no estem perduts" Pina Bausch

La falla es desenvolupa en un espai de 170 m², superfície recoberta amb tauler contraxapat de 5 mm desplegant-se pel sòl de la plaça en 108 peces de 122x122 cm de color groc asafanat. Sobre aquesta superfície que simula un escenari es disposen 16 mòduls de forma rectangular de mesures 244x122x200 cm. Aquests mòduls que generen xicotets espais individuals són al mateix temps espais oberts ja que s'ha construït solament les seues arestes (realitzades a manera de falses vigues amb tauler de contraxapat fenòlic de 7x7 cm de dos llargs diferents). Alguns costats dels mòduls es tanquen o s'entreobren amb reixes construïdes també amb tauler de contraxapat de 5mm. Els mòduls es combinen en l'espai generant dues torres de 9 m d'altura. Catorze figures de grandària natural es disposen en l'espai imbuïdes en una dansa, cossos de moviments dinàmics i inestables reflectint un breu instant de l'acció que contrasta amb la racionalitat i estabilitat dels mòduls.

L'estructura etèria de la falla permetia la visió de tot l'emplaçament sense imposar-se com un tòtem sinó buscant la integració i visibilitat des de qualsevol punt de vista de l'arquitectura que conforma la plaça i dels transeünts.

